

Søholm var kommen op. Hendes falske Fløjteskalaer lød som en fortvivlet Klage gennem Husets øde Stilhed. Jytte holdt Haanden op for Øret med et »Aa!«

Hun gik op paa sit Værelse og lagde sig paa sin Chaiselongue med Hænderne over Øjnene. Mere og mere følte hun det som sit Livs egenlige Ulykke, at hun ikke kunde give sig tilkende for nogen, at hendes inderste Væsen var stumt. Det var vel født saadan. Eller havde hun engang i sin tidlige Ungdom mistet Mælet af Angst? Nu var hun fordømt til at gaa rundt som en Karikatur af sig selv baade i godt og ondt. Men det var vel i Grunden de fleste Menneskers Lod. De vidste bare ikke af det.

»Kun Gud kender Mennesket indtil Sjælens Bund,« havde Pastor Gaardbo engang sagt. Hun syntes, man maatte være meget glad ved sig selv for at kunne finde nogen Trøst i den Tanke. Sjælens Bund — det var jo netop Rædselsdybet, der fik det til at sortne for Øjnene.

Gennem de aabne Vinduer fandt Frøken Søholms Fløjtetoner Vej ind til hende, og denne ihærdige Sundhedsmusik, der havde forfulgt hende under hele Opholdet paa Storeholt, virkede særlig i Øjeblikket nedslaaende paa hende.

Der var noget af en Besættelses Uhygge i den. En fattig Sjæls ynkelige Dødsfrygt skælvede igennem